

**בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני כבוד השופט אריה רומנוב**

ת"א 35275-01-15

בעניין: 1. ישראל נמדר
2. RAMAGEM SRL

התובעים

נגד

1. אסתר בצלאל נמדר
2. מנחם יעקב נמדר
3. שרה נמדר
4. דבורה נמדר
6. רבקה נמדר
7. מרים חנה נמדר
8. נמדר חיה מושקא

הנתבעים

**ב"כ התובעים: עו"ד א' אלטשולר; עו"ד ע. אמיתי
הנתבעים: בעצמם**

החלטה

1. עניינה של החלטה זו בבקשה לסילוק על הסף שהוגשה על ידי התובעים. הבקשה הוגשה על ידי בא כוחם לשעבר של הנתבעים, עו"ד רן גזית. בינתיים חדל עו"ד גזית מלייצג את הנתבעים, ולפי שעה הם מייצגים את עצמם.
2. התובע היה אחיו של מר דניאל נמדר ז"ל שנפטר בשנת 1993. הנתבעים הם אלמנתו של דניאל ז"ל וילדיו. התובע ודניאל ז"ל היו בעלי מניות בתובעת 2 שהינה חברה העוסקת במסחר באבני חן. לפי הנטען, עם פטירתו של דניאל ז"ל רכש התובע את חלקו של דניאל ז"ל בתובעת 2. בתמצית ייאמר, כי עניינה של תביעה זו הוא בשאלת הבעלות באבן חן מסוג רובי שנמכרה זה מכבר, ושאת תמורתה רוצים הצדדים לקבל. האבן נרכשה במהלך חייו של דניאל ז"ל. אין חולק על כך, שהבעלות ב-70% מהאבן היא של "שותפים שוויצריים". המחלוקת בין הצדדים היא בשאלת הבעלות ב-30% הנותרים. התובעים טוענים כי הם בעלי הזכויות באותם 30%. הנתבעים טוענים מנגד, כי דניאל ז"ל היה בעל הזכויות ב-30% מהאבן (או בשיעור נמוך יותר), ומשנפטר עברו הזכויות אליהם.

**בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני כבוד השופט אריה רומנוב**

ת"א 35275-01-15

טענות הנתבעים:

3. הנתבעים טוענים, כי דין התביעה של תובע 1 להימחק על הסף, הואיל וכתב התביעה אינו מראה עילת תביעה של תובע זה. לטענת הנתבעים, עילת התביעה היא של החברה, היינו של תובעת 2, ולתובע 1 אין כל עילת תביעה אישית. עוד טוענים הנתבעים, שגם דין תביעת תובעת 2 להיות מסולקת על הסף, וזאת הואיל והנתבעים לא הציגו ראשית ראיה להוכחת בעלותם באבן שבמחלוקת ולא תמכו את טענותיהם בראיות מספיקות.
4. טענות נוספות שמעלים הנתבעים כעילה לדחיית התביעה או מחיקתה, הן טענת פורום לא נאות; טענה כי התביעה היא טורדנית וקנטרנית; כן נטען, כי מדובר בתביעה כספית ולא בתביעה למתן סעד הצהרתי כטענת התובעים, ודינה להימחק כיוון שלא שולמה אגרה מתאימה בגינה. עוד טוענים הנתבעים, כי היות ומדובר בסכסוך משפחתי, דינה של התביעה להתברר לפני בית המשפט לענייני משפחה.
5. כן ביקשו הנתבעים כי בית המשפט יורה על הפקדת ערובה להוצאות הנתבעים, בהיות התובעים תושבי חוץ.

טענות התובעים:

6. בתשובתם דוחים התובעים את טענות הנתבעים. לטענת התובעים, יש לדחות את טענות הנתבעים להעדר סמכות מכמה סיבות. ראשית נטען, כי הנתבעים עצמם הגישו תביעה נגד התובעים בבית דין תורה ישראלי ולכן הם מנועים מלטעון להעדר סמכות בינלאומית או העדר עילה. כן נטען על ידם, כי הנתבעים לא הצביעו על קיומו של פורום שהוא נאות יותר.
7. עוד טוענים התובעים, כי סילוק תובענה על הסף הינו צעד קיצוני, שיינתן רק במקרים חריגים, שמקרה זה אינו נמנה עליהם. לטענתם, כתב התביעה מגלה עילה, והנתבעים עצמם הם אלה הנמנעים מלהתייחס בכתב הגנתם לטענות המועלות בכתב התביעה, ולא בכדי.
8. באשר לערובה להוצאות, התובעים טוענים כי התובעת היא חברה יציבה ולא נמצאת בסכנת חדלות פירעון מכל סוג שהוא, וכי לנתבעים יהיה מאיפה להיפרע במקרה של דחיית התביעה. על כן לשיטתם אין מדובר במקרה המצדיק הפקדת ערובה.

**בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני כבוד השופט אריה רומנוב**

ת"א 35275-01-15

פורום לא נאות

9. ראשית אדון בטענת פורום לא נאות אותה העלו הנתבעים, כעילה לדחות את התביעה על הסף. הנתבעים טענו טענה זו בצורה אגבית, ללא ביסוס של הטענה כנדרש. על הנתבעים היה להראות כי לפורום הזר יתרון משמעותי על פני הפורום המקומי על מנת להביא לקבלת הטענה, ואולם הנתבעים לא הצליחו לעשות כן, וטיעונם ביחס לטענה זו היה קצר ביותר. אכן, התובעת היא חברה איטלקית. כך גם חלק מהצדדים, ויכול כי בית המשפט יידרש לחוות דעת בעניין המשפט האיטלקי אגב ברור התובענה שלפניו. ואולם, אין בכך כדי להביא לקבלת הטענה הדורשת הוכחת קיומם של שלושה מבחנים: מבחן "מירב הזיקות"; מבחן הציפיות הסבירות של הצדדים; והשיקולים הציבוריים שעל בית המשפט להביא בחשבון. לכך יש להוסיף, שטענת התובעים בדבר הגשת תביעה על ידי הנתבעים בבית דין רבני ישראלי (כתב תביעה שצורף כנספח לתגובה לבקשה שלפניו), יש בה כדי לשמש אינדיקציה מסוימת לציפיות הצדדים ביחס למקום התדיינות הצדדים, ועל הפורום הנאות אף לתפיסתם. לנוכח האמור, מצאתי לנכון לדחות את טענות הנתבעים בעניין זה.

סמכות עניינית

10. הנתבעים טוענים כי מדובר בתביעה ש"אינה אלא חלק מסכסוך משפחתי ולכן ספק אם אינה ראויה להתברר בבית משפט לענייני משפחה" (ס' 4.2 לבקשה). חוק בית המשפט לענייני משפחה, תשנ"ה-1995 אינו מגדיר אחיינים או אלמנת האח כבני משפחה לעניין תחולת החוק. די בכך כדי להביא לדחיית הטענה.

העדר עילה

11. הנתבעים טוענים בנוסף, כי התביעה אינה מגלה עילה. בהקשר זה נטען, כי כתב התביעה על נספחיו לוקה בחסר ראיתי, וכי המסמכים שצורפו אין בהם כדי להוכיח את טענות התובעים. יש לדחות את טענת הנתבעים, שכן בדונו בבקשה למחיקה על הסף, אין בית המשפט נדרש לשאלות ראייתיות, אלא לשאלה, באם התובע יוכיח את הנטען על ידו בכתב התביעה, האם יהיה זכאי לסעד המבוקש. (ראו למשל ע"א 5634/05 צוקית הכרמל פרוייקטים בע"מ נ' מיכה

**בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני כבוד השופט אריה רומנוב**

ת"א 35275-01-15

צח חברה לקבלנות כללית בע"מ, ס' י"ב לפסק דינו של כב' השופט א' רובינשטיין (פורסם בנבו) (14.12.06).

"טרדנית וקנטרנית"

12. לא שוכנעתי מטענת הנתבעים כי התביעה "טרדנית וקנטרנית", טענה שמבוססת גם היא על טענות בדבר חסר ראייתי בכתב התביעה. כאמור, שאלת הוכחת הנטען בכתב בתביעה תיבחן בהמשך ההליך ולא בשלב מקדמי זה. בין הצדדים יש מחלוקת בשאלת הזכויות באבן. לכל אחד מהצדדים עמדה משלו ביחס לשאלה זו. העובדה שהנתבעים אינם מקבלים את טענת התובעים, אינה מלמדת על כך שמדובר בתביעה "טרדנית וקנטרנית".

תשלום אגרה:

13. הנתבעים טוענים, שהתובעים לא שילמו את האגרה המתאימה להליך, ועל כן יש למחוק את התביעה על הסף. התובעים עותרים בכתב התביעה שהגישו למתן סעד הצהרתי והם שילמו את האגרה המתאימה לתובענה למתן סעד הצהרתי. הנתבעים טוענים, כי אין מדובר בתביעה למתן סעד הצהרתי שלא ניתן לשום אותו, כטענת התובעים, אלא מדובר בסעד שניתן להערכה כספית. הנתבעים טוענים, כי לנוכח העובדה שאבן החן שבמחלוקת נמכרה על ידי "השותפים השוויצרים" בסכום של 7,200,000 דולר, והנתבעים מבקשים להצהיר על בעלותם ב-30% מהאבן, שווי התובענה הוא 30% מתמורת המכירה שהתקבלה עבור האבן, היינו 2,160,000 דולר. מטעם זה טוענים הנתבעים, כי אין מדובר בסעד הצהרתי שלא ניתן לשום את ערכו. התובעים טוענים מאידך, כי הם נקטו בהליך המתאים, היות ולאחר קבלת הסעד ההצהרתי התובעים לא יידרשו להליך של תביעה נגד הנתבעים. מטרת התובענה הנוכחית היא, לקבל פסק דין הצהרתי אותו בכוונת התובעים להציג בפני "השותפים השוויצרים", על מנת שאלה יעבירו לידי התובעים 30% מתמורת האבן לאחר שזו נמכרה על ידי השותפים.

14. תקנה 3 לתקנות בתי המשפט (אגרות), תשס"ז-2007 קובעת את שיעור האגרה בהליכים שמוחזקים ככאלה שלא ניתן לבטא את שוויים בכסף, ובהם תביעה למתן צו הצהרתי. על מנת לקבוע האם מדובר בתביעה לסעד הצהרתי, או בתביעה כספית, יש לבחון האם בסיומו של ההליך ההצהרתי התובעים יידרשו להליך נוסף על מנת לקבל את הסעד האופרטיבי. התובעים טוענים בהקשר זה כי הם לא יידרשו לפנות לבית המשפט לקבל סעד אופרטיבי כנגד

בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני כבוד השופט אריה רומנוב

ת"א 35275-01-15

הנתבעים, אלא, הם יפנו ל"שותפים השוויצרים" על מנת לקבל את תמורת המכירה של אבן החן. לטענת התובעים, "השותפים השוויצרים" ניצבים בפני תביעות סותרות - של התובעים מצד אחד ושל הנתבעים מצד שני - והם הודיעו כי יעבירו את תמורת האבן לצד אשר ימציא להם פסק דין המכריע במחלוקת שבין הצדדים. זה הרקע להגשת התביעה הנוכחית. מדובר, אם כן, במעין הליך של "טען ביניים" שניזום על ידי אחד מהטוענים.

15. מהאמור לעיל עולה, שעל פני הדברים לאחר ההכרעה במחלוקת שבין הצדדים לא יהיה צורך לנקוט בהליך משפטי נוסף. הצד אשר בית המשפט יפסוק לטובתו בתובענה זו, יציג את פסק הדין ל"שותפים השוויצרים" ואלה יפעלו בהתאם לפסק הדין. מכאן, שהסעד הנתבע על ידי התובעים – פסק דין הצהרתי – הוא הסעד המתאים.

16. עם זאת, במקרה שלפנינו מדובר במקרה מובהק בו ניתן להעריך את שווי הסעד הנתבע, שכן האבן נמכרה על ידי "השותפים השוויצרים" וידוע בדיוק כי אם התובענה תתקבל ובית המשפט יקבע שהזכויות באבן שייכות לתובעים, הם יקבלו מ"השותפים השוויצרים" סכום של 2,160,000 דולר. ואולם "בפסיקה נקבע במספר הזדמנויות, כי כאשר עסקינן בהליכים אשר מסווגים בתקנת כהליכים שאינם ניתנים לביטוי בכסף, אין בעובדה שבמקרה ספציפי ניתן להעריך את שווי הסעד כדי לשנות מן הסיווג" (רע"א 3027/07 רשות השידור נ' קיבוץ אורים, סעיף 8, פורסם ב"נבו" (9.8.09)).

17. התלבטתי האם יש מקום לפעול בדרך בה הלך כב' השופט גרוניס בפרשת רשות השידור, ולהורות על צירופה של המדינה להליך, על מנת שתשמיע את עמדתה בנושא. לאחר ששקלתי בדבר, הגעתי לכלל מסקנה שלא לעשות זאת. כאמור, נחה דעתי כי התובעים נקטו בהליך הראוי. כפי שצוין, בפסיקה נקבע כי אין בעובדה שבמקרה ספציפי ניתן להעריך את שווי הסעד כדי לשנות מן הסיווג. הנתבעים לא הניחו תשתית משפטית אשר יש בה כדי להביא למסקנה אחרת במקרה שלפנינו, ודי בכך כדי להביא לדחיית טענתם.

הפקדת ערובה להוצאות הנתבעים:

18. הנתבעים מבקשים כי בית המשפט יורה לתובעים להפקיד ערובה להוצאות הנתבעים, זאת בהיות התובעים תושבי חוץ, ללא רכוש מוצהר בישראל. התובעים, מאידך טוענים, כי התובעת הינה חברה מבוססת ובעל כושר פירעון, כך שלנתבעים לא תהיה בעיה להיפרע ממנה, ככל שיהיה בכך צורך.

**בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני כבוד השופט אריה רומנוב**

ת"א 35275-01-15

19. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים מצאתי כי דין בקשת הנתבעים להתקבל. התובעים אינם תושבי מדינת ישראל, ודי בכך, בנסיבות המקרה הנדון, כדי להביא לקבלת בקשת הנתבעים. על התובעים להעמיד בתוך 30 ימים ערובה בסכום של 75,000 ₪. הערובה יכול שתינתן על ידי הפקדת סכום כסף מזומן בקופת בית המשפט; מתן ערבות בנקאית; או מתן ערבות אישית של אדם תושב ישראל בעל יכולת כלכלית מוכחת.

סוף דבר:

20. בקשת הנתבעים לסילוק התביעה על הסף נדחית.
21. התובעים יעמידו ערובה בהתאם לקבוע בסעיף 19 להחלטה בתוך 30 ימים.
22. לאחר הפקדת הערובה הצדדים יודיעו האם התיק בשל להגשת תצהירי עדות ראשית.
23. המזכירות תעביר העתק מהחלטה זו לצדדים, ותעביר את התיק לעיוני ביום 1.6.17.

ניתנה היום, כ"ט ניסן תשע"ז, 25 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.